

Dániel könyve – Huszonkettő

A prófétai vita feltárása: A késői eső és a végső válság módszertana

Jeff Pippenger

2023-12-17

Az Istentől jóváhagyott módszertan konkrétan Ézsaiás huszonnyolcadik és huszonkilencedik fejezetében kerül megjelölésre, ahol e módszertan „sorra sor, szabályra szabály” formájában jelenik meg. 2001. szeptember 11-én alászállt a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala, és ezzel megismételte azt az alászállását, amelyet 1840. augusztus 11-én tett. Mindkét esetben alászállása után Babilon bukottként lett azonosítva, és felhívás hangzott el, valamint rövidesen ismét el fog hangzani azok számára, akik még az ő közösségében vannak, hogy jöjjenek ki abból. Mindkét esetben a jövődölést beteljesítő esemény világszintű hatást gyakorolt, mert amiképpen az első angyal üzenete 1840-ben „a világ minden misszióállomására” eljutott, ugyanúgy az egész világra hatással volt, és az egész világ megértette a 2001. szeptember 11-i eseményt. Az a prófécia, amely 1840. augusztus 11-én teljesedett be, olyan prófécia volt, amely azonosította, hogy visszatartás nehezedik a második jaj iszlámjára, és közvetlenül 2001. szeptember 11. után visszatartás nehezedett a harmadik jaj iszlámjára.

1840. augusztus 11. annak az üzenetnek a felhatalmazását jelképezi, amely az 1798-ban bekövetkezett vég idején lett felnyitva, és 2001. szeptember 11. annak az üzenetnek a felhatalmazását jelképezi, amely az 1989-ben bekövetkezett vég idején lett felnyitva. Az első angyal mozgalmának elsődleges szabálya 1840. augusztus 11-én nyert megerősítést, és ez a szabály a nap-év elv volt. A harmadik angyal mozgalmának elsődleges szabálya 2001. szeptember 11-én nyert megerősítést. Ez a szabály pedig az, hogy az igazság „sorról sorra” való előhozás által állapítatik meg, bemutatva, hogy a végét a kezdet szemlélteti, és hogy a történelem ismétli önmagát. A 2001. szeptember 11-i prófétikus eseményt nem csupán White testvérnő közvetlen szavai alapozzák meg, hanem még jelentősebb módon az a tény, hogy az események tökéletes párhuzamot mutattak a millerita történelem ugyanazon útjelzőjével. Amit 1840. augusztus 11. eseményében felismertek, az nem annyira a prófécia beteljesedése volt, mint inkább a Miller és társai által elfogadott módszertan helytállósága.

„Az esemény pontosan beteljesítette az előrejelzést. Amikor ez ismertté vált, sokaságok győződtek meg a Miller és társai által elfogadott prófétai értelmezési elvek helyességéről, és csodálatos lendületet kapott az adventmozgalom. Tanult és tekintélyes férfiak csatlakoztak Millerhez, mind nézeteinek hirdetésében, mind pedig közzétételében, és 1840-től 1844-ig a munka gyorsan terjedt.” A nagy küzdelem, 335.

2001. szeptember 11-én, amikor a késői eső mérése megkezdődött, a „vita” akkor is, és ma is, az igaz vagy hamis módszertan körül forgott. A millerita mozgalom próféciai mind az 1843-as, mind az 1850-es táblázaton fel vannak tüntetve, amelyeket White testvérnő úgy hagy jóvá, mint amelyeket az Úr tervezett, és egyúttal mint Habakuk második fejezetének beteljesedését. A milleriták üzenetét, amely a „Miller és társai által elfogadott prófétai értelmezési elvek” révén jött

létre, és amely ezután azt a „csodálatos lendületet” eredményezte, amely felhatalmazta az Éjféli Kiáltás üzenetét, e két szent táblázat ábrázolta. Az e két szent táblázaton bemutatott próféciaikat Miller prófétai szabályai azonosították és alapozták meg. A táblázatok a Habakuknál adott parancs beteljesedését jelentették, hogy a Miller módszertana által megállapított próféciaikat vizuálisan ábrázolják „táblákon”, többes számban. Habakuk második fejezete azonosítja és közvetlen kapcsolatban áll Ézsaiás huszonhetedik fejezetének „vitájával”.

Órhelyemre állok, és felmegyek a toronyba, és figyelem, mit szól hozzám, és mit feleljek, amikor megfedd. Habakuk 2:1.

A versben a „megfeddetett” szó jelentése: „vitakozott”. Habakuk, aki az első és a harmadik angyal mozgalmának őrállóit egyaránt képviseli, vitába fog bocsátkozni, és meg akarta érteni, mit kell majd felelnie, amikor a vita megkezdődik. Az első angyal történetében a válasz a két szent táblázat elkészítése volt, a harmadik angyal mozgalmának történetében pedig a Habakuk két táblája című prófétai sorozat létrehozása volt a válasz. A táblázatok és a sorozat azon módszertan alapján épültek fel, amelyet e megfelelő történetek mindegyike képviselt. Habakuk könyvében a módszertan azt szemlélteti, amit az őrállók az üzenet megalapozására használnak, és azt a kérdést is azonosítja, amely „vita tárgyává” lesz, s amely viszont az imádók két osztályát hozza létre.

Órhelyemre állok, és felállok a toronyra, és figyelek, hogy meglássam, mit szól hozzám, és mit feleljek, ha megfedd. Az Úr pedig felelt nekem, és ezt mondta: Írd fel a látomást, és tedd nyilvánvalóvá táblákra, hogy futhasson, aki olvassa azt. Mert a látomás még meghatározott időre szól, de a végén megszólal, és nem hazudik: ha késik is, várj rá; mert bizonyosan bekövetkezik, nem marad el. Íme, felfuvalkodott annak lelke, nem igaz őbenne; az igaz pedig az ő hite által él. Habakuk 2:1–4.

Az egyik csoport hit által igazul meg, a másik csoport pedig lélekben felfuvalkodik, amint azt a farizeus és a vámszedő példázza. A farizeusok egy olyan módszertanban bíztak, amely szokáson és hagyományon alapult, és a farizeus egyúttal egy olyan vallási rendszert is jelképezett, amely nyája felett egy hierarchikus rendszer bevezetése által tartotta fenn az uralmat, amelyet azok kormányoztak, akik Isten választott népének és az igazság védelmezőinek vallották magukat, ám végül magának az Igazságnak a keresztre feszítésében vettek részt. Ézsaiás huszonhetedik fejezetének prófétai „vitája” az igaz és a hamis bibliai módszertan fölött folyik. A „vitában” szemben álló felek azok, akik az adott időre szóló Illés módszertanát követik, valamint a teológiai szakértők régóta fennálló rendszere, amelynek előképe Krisztus idejében a Szanhedrin volt.

A huszonhetedik fejezet azonosítja, hogy a „vita” akkor kezdődik, amikor ő „visszatartja”, vagy amikor Isten megfékezi „kemény szelét” „a keleti szél napján”. „Mértékkal, amikor kihajt, perbe szállsz vele; visszatartja kemény szelét a keleti szél napján. Ezért tisztíttatik meg Jákób hamissága.” A „megtisztíttatik” szó azt jelenti, hogy engesztelés történik érte, és a bűn eltörlését jelképezi a vizsgálati ítéletben. Az a módszertan, amely felől vita folyik, azt a próbát jelképezi, amelyen át kell menni, ha Isten népének bűnei el akarnak törölni. Illés módszertana mint próba Krisztus történetében jelenik meg, ahol előre figyelmeztetést kaptunk arra, hogy abban az időben azok, akik elutasították Keresztelő János üzenetét (akit Krisztus Illésként azonosított), nem részesülhettek Jézus tanításainak áldásából.

A késői eső üzenetét Jézus tanításai jelképezik, mert Ő az Ige; sőt mi több, a késői eső „felüdülés”-ként van ábrázolva, amely úgy van meghatározva, mint „az Úr jelenléte”.

Térjete meg azért, és forduljatok meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy eljőjenek a felüdülés idei az Úr színétől; és elküldje Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdettetett.

Apostolok cselekedetei 3:19–20.

White testvér azonosítja, hogy a Jelenések könyve tizedik fejezetében alászálló angyal 1840. augusztus 11-én „nem volt kisebb személy, mint maga Jézus Krisztus”. Ebből következően a 2001. szeptember 11-én alászálló angyal is „nem volt kisebb személy, mint maga Jézus Krisztus”. Az ő alászállása bármelyik történelmi esetben a prófétikus „vita” kezdetét jelzi az igaz vagy hamis módszertan felől, mert ezt jelképezi a kezében levő könyv, amelyet Isten népének megparancsoltak, hogy egyen meg. Amikor Galileában volt, Jézus arra tanította a tanítványokat, hogy meg kell enniük az ő testét és inniük az ő vérének, mert ott azt állította, hogy ő a mennyből alászállott kenyér. Ott vesztette el több tanítványát, mint szolgálatának bármely más pontján, és akik elmentek, soha nem tértek vissza. Akik elmentek, azért tették, mert úgy döntöttek, hogy tanításait annak a hamis módszertannak megfelelően elemzik, amely szavait szó szerinti értelemben veszi, ahelyett hogy azokat a helyes lelki értelemben alkalmazná. Az Ézsaiás huszonhetedik fejezetében szereplő „vita” prófétikus útjelző, amelynek több tanúja is van annak megállapítására, hogy a bibliaértelmezés egy bevett, magát hívőnek valló rendszerét jelképezi, szemben az Illés-hírnök által képviselt módszertannal.

Ez Isten korábbi szövetségének és választott népének fokozatos elmúlásában egy meghatározott pontot jelöl, valamint a szövetségi kapcsolat kezdetét azokkal, „akik egykor nem voltak Isten népe”. A „vita” még fontosabb módon annak az időszaknak a kezdetét jelképezi, amely a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel zárul. Az Alfa és az Omega mindig a véget képviseli a kezdettel együtt, és ily módon maga a „vita” atyáink egyik bűnének jelképévé válik, amelyet el kell ismerni és meg kell vallani ahhoz, hogy betöltsük a Leviticus huszonhatodik fejezetében foglalt imát.

Dániel kilencedik fejezetének imádsága azt az imádságot jelképezi, amelyet a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szereplő három és fél nap végén kell felajánlani. Ezt az időszakot Ézsaiás huszonhetedik fejezete úgy ábrázolja, mint azt az időt, amikor „az erős város elhagyatott lesz, a lakóhely elhagyottá és pusztasághoz hasonlóvá lesz: ott legel majd a borjú, ott heverészik, és megemészti annak ágait. Mikor gallyai elszáradnak, letöretnek; asszonyok jönnek, és tűzre vetik azokat; mert ez értelmetlen nép: ezért nem könyörül rajtuk Alkotójuk, és Formálójuk sem mutat irántuk kegyelmet.”

A két tanúnak „nem kegyelmeznek”, mert hamis jövődölést hirdettek, amely bevezette a három és fél napos „pusztai” időszakot. Ezután „értelem nélküli néppé” lettek, noha korábban az „erős város” voltak. Az a város ezután „elpusztulttá” és „elhagyott” „lakóhelyé” lett. Halott, száraz csontokká váltak, amelyek Sodoma és Egyiptom városának utcáján heverték. Amikor azután a halottakat felszólítják, hogy keljenek fel, atyáink bűnei által próbáltatnak meg, ami magában foglalja a „vitát” azon időszak kezdetén, amely az első üzenet felhatalmazásával kezdődik és a

harmadik üzenet megérkezésével végződik. A vita arról szól, hogy el kell-e fogadni vagy el kell-e vetni a módszertant, amelyet történelmük Illése képvisel. 1863-ban az adventizmus atyái elvetették Mózes „hétszeresének” üzenetét, amelyet Illés mutatott be.

2023 júliusától kezdve az Ézsaiás huszonhetedik fejezetének elszáradt ágai előtt az a döntés áll, vajon megismétlik-e a galileai egyház bűneit, valamint 1863 történetét és 2001. szeptember 11. történetét. Elvetni a Habakuk második fejezete, az Ézsaiás huszonhetedik fejezete, továbbá Illés, Keresztelő János és William Miller által képviselt módszertant annyit jelent, mint megismételni atyáink bűneit, ahelyett hogy javunkra fordítanánk azokat a szent példákat, amelyek feljegyeztettek azok számára, akikre a föld vége elérkezett.

Mindezek pedig példaképpen estek meg velük; megírtak pedig a mi intésünkre, akikhez a világ vége elérkezett. Azért aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék. Nem egyéb kísértés ért titeket, csak amilyen emberi; de hű az Isten, aki nem hagyja, hogy erőtkön felül kísértessetek, hanem a kísértéssel együtt a kimenekedést is megadja, hogy elviselhessétek. Azért, szerettem, kerüljétek a bálványimádást. Úgy szólok hozzátok, mint értelmesekhez; ítéljétek meg ti, amit mondok. 1 Korinthus 10:11–15.

A szent módszertan megalapozza az Éjféli Kiáltás üzenetét, amely a késői eső üzenete. Ez az üzenet, amikor lelkiileg elfogyasztják, megfelelő tapasztalatot eredményez, éppen olyan bizonyosan, ahogyan Dániel és a három derék ifjú hüvelyes eledelből álló étrendje szebb és kövérebb ábrázatot eredményezett. Habakuk második fejezetében azonban azok számára, akik elutasítják a hit általi megigazulás felkínált ajándékát, a botrányozás köve a kevélység, amely megakadályozza őket abban, hogy továbbhaladjanak az Úr megismerésében. Ha valaha volt idő, amikor Isten népe nem halaszthatja el az igaz módszertan elfogadásának munkáját, és az angyal kezéből való üzenet elfogyasztását, akkor az most van!

„Nem szabad a késői esőre várnunk. Eljön mindazokra, akik felismerik és magukévá teszik a kegyelem harmatát és záporait, amelyek ránk hullanak. Amikor összegyűjtjük a világosság morzsáit, amikor értékeljük Isten biztos irgalmait, aki örömét leli abban, hogy bízunk Benne, akkor minden ígéret beteljesedik. „Mert amiképpen a föld megtermi növényeit, és a kert kisarjasztja veteményeit, úgy sarjaszt igazságot és dicsőséget az Úr Isten minden nép előtt.” Ézsaiás 61:11. Az egész földnek be kell telnie Isten dicsőségével.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 984.

Isten prófétai Igéje kijelentette, hogy amikor New York városának nagy épületei ledőlnek, a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének angyala alászáll, és „a Jelenések tizenharmadik fejezete, az elsőől a harmadik versig, beteljesedik”. Ézsaiás huszonhetedik fejezete ezt az időt a „keleti szél napjaként” azonosítja, és ez az az idő, amikor a „viharos szél” vissza van tartva. „Mértékkal, mikor kibocsátja, perbe szállsz vele: visszatartja erős szelét a keleti szél napján.” White testvérnő ugyanezt az időt azonosítja.

„Abban az időben, miközben az üdvösség műve lezárul, nyomorúság száll a földre, és a nemzetek haragra gerjednek, mégis féken lesznek tartva, hogy meg ne akadályozzák a harmadik angyal munkáját. Abban az időben eljön a „késői eső”, vagyis az Úr jelenlétéből

áradó felüdülés, hogy erőt adjon a harmadik angyal hangos kiáltásának, és előkészítse a szenteket arra, hogy megálljanak abban az időszakban, amikor a hét utolsó csapás kitöltetik.”
Early Writings, 85.

Az a hatalom, amely megharagítja a nemzeteket, akkor érkezett el, amikor a késői eső hullani kezdett. De mielőtt ez a hatalom megharagította a nemzeteket, vissza lett tartva, mert Ésaías feljegyezte, hogy „visszatartja kemény szelét”. A kemény szél a keleti szél, és ez a szél vissza van tartva, amikor a késői eső permetezni kezd, és az üdvösség munkája lezárulóban van. Az üdvösség lezáró munkája a pecsételések ideje. „Sort sorra” a kemény, vagyis keleti szél, amely vissza van tartva a száznegyvennégyezer megpecsételése idején, a Jelenések könyve hetedik fejezetének négy szele.

És ezek után láttam négy angyalt állni a föld négy sarkán, visszatartva a föld négy szelét, hogy szél ne fújjon sem a földre, sem a tengerre, sem semmiféle fára. És láttam egy másik angyalt feljönni napkeletről, akinél az élő Isten pecsétje volt; és nagy szóval kiáltott a négy angyalnak, akiknek megadatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek, ezt mondván: Ne ártsatok sem a földnek, sem a tengernek, sem a fáknek, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgáit az ő homlokukon. Jelenések 7:1–3.

A száznegyvennégyezer elpecsételését Krisztus diadalmenete Jeruzsálembe szemléltette előre. Ott Krisztus életében egyetlen alkalommal számárháton vonult be (ami az iszlám jelképe), és Lázár vezette a menetet Jeruzsálembe. White testvérő Lázárt az elpecsételések jelképével azonosítja abban a történetben.

„Amikor Krisztus késlekedett Lázárhoz jönni, irgalmas szándéka volt azok iránt, akik nem fogadták be Őt. Azért időzött, hogy Lázárnak a halálból való feltámasztása által újabb bizonyítékot adjon makacs, hitetlen népének annak, hogy Ő valóban „a feltámadás és az élet”. Nem szívesen mondott le minden reményről a népet illetően, Izráel házában szegény, tévelygő juhait. Szíve megtört megátalkodottságuk miatt. Irgalmában eltökölte, hogy még egy bizonyítékot adjon nekik annak, hogy Ő a Helyreállító, az Egyetlen, aki egyedül képes az életet és a halhatatlanságot világosságra hozni. Ennek olyan bizonyítékot kellett lennie, amelyet a papok nem magyarázhatnak félre. Ez volt az oka annak, hogy késlekedett Betániába menni. Ennek a legfőbb csodának, Lázár feltámasztásának kellett Isten pecsétjét ráhelyeznie művére és isteni mivoltára vonatkozó igényére.” Jézus élete, 528–529.

A 2020. július 18-án megkezdődött késelem idejét Krisztusnak a Lázár feltámasztása előtti időzése jelképezi. A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében említett késelem ideje a három és fél nap végén zárul le. Azokban a napokban a két tanú holtan feküdt az utcán. És amiként Lázárnak egy késelem ideje után kellett feltámadnia, úgy János két tanújának is. Miután feltámadtak, ők vezetik a menetet Jeruzsálembe, képviselve az „Isten pecsétjét” és a „megkoronázó csodát”, amely Krisztus istenségéről tesz bizonyosságot. A feltámadás azonosítja a száznegyvennégyezer elpecsételésének lezárulását, amely akkor megy végbe, miközben a négy szél, a keleti szél, a fürgeteg szél, amely 2001. szeptember 11-én érkezett, vissza van tartva.

Abban az órában, amely a vasárnapi törvény, azok a szelek szabadon bocsáttatnak, hogy megtorló ítéletet hozzanak a Jelenések tizenharmadik fejezetének földi vadállatára. Már most is kicsúsznak annak a négy angyalnak az ujjai közül, akik a pecsételések ideje alatt visszatartják őket. A Prófétaság Lelkében a keleti szél napjára vonatkozó egyik legmélyrehatóbb utalás a Bizonyágtételek kilencedik kötetében található. Az a kötet az ihletett szavakat a tizenegyedik oldalon kezdi, így jelképesen a „kilenc-tizenegy”-en kezdődik. A fejezet címe: „A végső válság”, ugyanakkor egy „A Király eljövetelére” című szakasz első fejezete is.

Nincs bizonyíték arra, hogy a kötetet összeállító szerkesztők szándékosan manipulálták volna a fejezet szakaszát és címét, mégis a Király eljövetele könnyen felismerhető úgy, mint a vőlegény eljövetele, amely a tíz szűz példázatában azzal az éjféle válsággal következik be, amelyet a szűzekben az edényeikben levő olaj jelenléte vagy hiánya idéz elő. Az éjféle válság, amely most érkezik, olyan, amint azt a cím jelzi — az utolsó válság a tíz szűz számára. Abban a válságban nyilvánvalóvá teszik, hogy van-e olajuk, vagy nincs. Az olaj nem egyszerűen a Szentlélek, hanem pontosan úgy van meghatározva, mint a Szentlélek, továbbá mint a helyes üzenet, és továbbá mint a helyes jellem.

A helyes módszertan megalapozza az Éjféle Kiáltás helyes üzenetét, és ez az üzenet, ha elfogadják és annak megfelelően cselekszenek, kialakítja a helyes jellemet. Ez a jellem az utolsó válság idején az a jellem, amely megkapja Isten pecsétjét. Isten népének megpecsételési folyamata a keleti szél napjának érkezésekor kezdődött, 2001. szeptember 11-én. Az akkori üzenetet tehát meg kellett enni. Az, hogy valaki eszik-e vagy sem, Ézsaiás „vitája” szemlélteti, valamint Habakuk kérdése is arról, hogy az őrállóknak mit kell felelniük a vitában. Máté huszonötödik fejezetének és Habakuknak a késedelmi ideje két osztálynyi imádó bemutatásával zárul. A késedelmi idő, amelyet a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében három és fél nap jelképez, csaknem véget ért.

A késedelem idejét a kilencedik kötet fejezetének elején is jelképezi egy, a Zsidókhoz írt levélből vett szakasz, ahol Pál a Habakuk könyve 2. fejezetének 4. versét parafrázálja. Pál utalása a Habakuk 2-t a harmadik angyal mozgalmába helyezi, mert abban a történelmi időszakban lépett be Krisztus a Szentek Szentjébe, és abban a történelmi időszakban nyilatkoztattott ki főpapi szolgálatának világossága; a Zsidókhoz írt levélben pedig Pál Isten Igéjében Krisztus főpapi szolgálatának a legvilágosabb kinyilatkoztatását adja.

Habakuk 2-ben, az első angyal mozgalmában még nem ismerték fel Krisztus mozgását a Szentek Szentjébe, mert arra csak az Éjféle Kiáltás hirdetésének végén került sor. A Pál által említett késedelem ideje Habakuk és Máté késedelmének ideje, de ez az a késedelmi idő, amely 2020. július 18-án kezdődött volna. Habakuk 2 utolsó verse az Éjféle Kiáltás lezárását jelképezi a millerita történelemben, valamint a harmadik angyal megérkezését:

Az Úr azonban szent templomában van: hallgasson előtte az egész föld. Habakuk 2:20.

A Bizonyágtételek kilencedik kötete a tizenegyedik oldaltól kezdve (kilenc–tizenegy) hangsúlyozza a tíz szűzről szóló példázatot, a késedelem idejét és annak kapcsolatát Habakukkal és Mátéval, valamint a végső válságot és 2001. szeptember 11-ét, amikor érkezett a prófétai vita.

1. szakasz — A Király eljövételére

„Még egy igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik.” Zsidókhoz írt levél 10:37.

„Az utolsó válság”

„A vég idejében élünk. Az idők gyorsan beteljesedő jelei azt hirdetik, hogy Krisztus eljövedele már egészen közel van. Azok a napok, amelyekben élünk, komolyak és jelentőségteljesek. Isten Lelke fokozatosan, de bizonyosan visszavonul a földről. Csapások és ítéletek már most is lesújtanak Isten kegyelmének megvetőire. A szárazföldön és tengeren bekövetkező szerencsétlenségek, a társadalom nyugtalan állapota, a háború riadalmi mind baljós előjelek. A legnagyobb horderejű közelgő eseményeket vetítik előre.”

„A gonoszság hatalmai egyesítik erőiket és megszilárdítják soraikat. Erősödnek az utolsó nagy válságra. Hamarosan nagy változások mennek végbe világunkban, és a végső események gyors egymásutánban követik majd egymást.

A világban uralkodó állapotok azt mutatják, hogy a nyomorúságos idők közvetlenül előttünk állnak. A napilapok tele vannak egy, a közeli jövőben bekövetkező rettenetes összeütközés jeleivel. A vakmerő rablások gyakoriak. A sztrájkok mindennaposak. Lopásokat és gyilkosságokat mindenfelé elkövetnek. Démonoktól megszállott emberek férfiak, nők és kisgyermek életét oltják ki. Az embereket megbabonázta a bűn, és a gonoszság minden fajtája eluralkodik.

„Az ellenségnek sikerült elferdítenie az igazságosságot, és az emberek szívét az önző nyereségvágy kívánságával megtöltenie.

„Az igazság messze áll: mert elesett az igazság az utcán, és a méltányosság nem juthat be.” Ézsaiás 59:14. A nagyvárosokban tömegek élnek szegénységben és nyomorúságban, csaknem híján az élelemnek, hajléknak és ruházatnak; míg ugyanazokban a városokban vannak olyanok is, akiknek többjük van, mint amire a szív kívánhat, akik fényűzésben élnek, pénzüket gazdagon berendezett házakra, személyes ékeskedésre, vagy ami még rosszabb, érzéki vágyaik kielégítésére, italra, dohányra és más olyan dolgokra költik, amelyek rombolják az agy erejét, kibillentik az elmét egyensúlyából, és megalázzák a lelket. Az éhező emberiség kiáltásai felszállnak Isten elé, miközben az elnyomás és a zsarolás mindenféle eszközével emberek roppant vagytonokat halmoznak fel.

„Egy alkalommal, amikor New York városában voltam, az éjszaka idején arra hívtam, hogy szemléljem, amint épületek emelet emeleten emelkednek az ég felé. Ezekről az épületekről azt állították, hogy tűzbiztosak, és tulajdonosaiknak és építőiknek dicsőítésére emelték őket. Mind magasabbra és még magasabbra emelkedtek ezek az épületek, és bennük a legköltségesebb anyagokat használták fel. Azok, akikhez ezek az épületek tartoztak, nem tették fel maguknak a kérdést: »Hogyan dicsőíthetnénk legjobban Istent?« Az Úr nem volt gondolataikban.”

„Azt gondoltam: »Ó, bárcsak azok, akik ily módon fektetik be javaikat, úgy láthatnák eljárásukat, ahogyan Isten látja azt! Fenséges épületeket halmoznak egymásra, de mily balga a világegyetem Uralkodójának szemében tervezésük és kigondolásuk. Szívük és elméjük minden erejével nem azt kutatják, miként dicsőíthetnék Istent. Szem elől tévesztették ezt, az ember

első kötelességét.«”

„Amint e magasba törő épületek emelkedtek, tulajdonosaik becsvágyó gőggel örvendeztek annak, hogy pénzük van önmaguk kényeztetésére és szomszédaik irigységének felkeltésére. Annak a pénznek nagy része, amelyet ily módon befektettek, jogtalan követelések útján, a szegények kizsákmányolása révén szereztetett. Elfeledték, hogy a mennyben számontartás készül minden üzleti ügyletről; minden igazságtalan ügylet, minden csalárd cselekedet fel van ott jegyezve. Eljön az idő, amikor csalárdságukban és vakmerőségükben az emberek olyan pontra jutnak, amelynek átlépését az Úr nem engedi meg, és meg fogják tanulni, hogy Jehova hosszútűrésének is van határa.”

„A következő jelenet, amely elém tárult, tűzriadó volt. Az emberek feltekintettek a magas és állítólag tűzálló épületekre, és ezt mondták: »Tökéletes biztonságban vannak.« De ezek az épületek úgy emésztődtek meg, mintha szurokból lettek volna. A tűzoltófecskenők semmit sem tehettek, hogy megállítsák a pusztulást. A tűzoltók képtelenek voltak működtetni a fecskendőket.” Testimonies, 9. kötet, 11–13.

A „vita”, amely a módszertan körül zajlott a Dániel első fejezete által jelképezett időszak kezdetén; és amelyet Dániel elsőtől harmadik fejezetei is jelképeznek; és amelyet az 1840. augusztus 11-én kezdődő történelem is jelképez; és amely a János hatodik fejezete szerinti történetben, a galileai válság idején is megjelenik; és amelyet a 2001. szeptember 11-i történelem is jelképez (2020. július 18-ig), most ismétlődik meg, nem az adventizmus egészen belül, hanem a holt, száraz csontok között, amelyeket tunyaságukból egy a pusztában kiáltó „hang” ébreszt fel.

Következő cikkünkben az Ézsaiás huszonnyolcadik és huszonkilencedik fejezeteiben bemutatott késői eső módszertanának vizsgálatát fogjuk folytatni.

Majd hallottam az Úr szavát, aki ezt mondta: Kit küldjek el, és ki megy el nekünk? Én pedig ezt mondtam: Íme, itt vagyok én, küldj el engem! Ő pedig ezt mondta: Menj, és mondd ennek a népnek: Hallván halljatok, de ne értsetek; és látván lássatok, de ne ismerjete. Tedd kövérré e nép szívét, és tedd nehézé fülét, és hunyd be szemeit; hogy ne lásson szemeivel, ne halljon fülével, ne értsen szívével, meg ne térjen, és meg ne gyógyuljon. Akkor ezt mondtam: Uram, meddig? Ő pedig így felelt: Míg a városok lakatlanná nem pusztulnak, és a házak ember nélkül maradnak, és a föld teljesen elpusztul, És az Úr az embereket messzire el nem távolítja, és nagy elhagyatottság lesz a föld közepette. De mégis marad benne egy tizedrész, és az ismét visszatér, és megemésztetik; mint a cserfa és mint a tölgy, amelyeknek kivágatásuk után is megmarad a törzsökük: úgy lesz annak törzse a szent mag. Ézsaiás 6:8–13.